

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce: T.X.T.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupeného Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 820/45*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 7. 2015 čj. MV-159357-4/SO/sen-2014,

t a k t o:

- I. Žaloba s e z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27.7.2015, čj. MV-159357-4/SO/sen-2014 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo v souladu s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen správní orgán I. stupně*) ze dne 14.10.2014, čj. OAM-88317-54/DP-2011 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů

(*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná.

II. Žaloba

Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, když žalovaná i správní orgán I. stupně nezjistily v řízení stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a na základě takto neúplně zjištěného stavu věci pak žalovaná vydala nezákonné a nesprávné rozhodnutí. Rovněž žalovaná pochybila, když odpovídajícím způsobem – byť povinna – nezkontrolovala dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Správní orgán aplikoval na negativní rozhodnutí § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, s § 37 odst. 2 písm. b) a § 46 odst. 7 písm. b) ZPC a žádost žalobce zamítl a platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání-OSVČ neprodloužil, neboť žalobce nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu. Dle žalobce správní orgán nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, jak mu ukládá § 3 správního řádu, a na základě takto nedostatečně zjištěného skutkového stavu aplikoval nesprávně ustanovení zákona o pobytu cizinců, když žalobce dosáhl výše finančních prostředků podle § 46 odst. 7 písm. b) ZPC a tuto skutečnost do své žádosti také doložil.

V doplnění žaloby žalobce upozornil na námitku uplatňovanou již v odvolání, že není s rodiči spoluposuzovanou osobou ve smyslu § 4 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“*), neboť dle doložených čestných prohlášení obývá jinou místnost a odděleně také hospodáří. Žalovaná se s touto konkrétní odvolací námitkou vypořádala nedostatečně a nepřezkoumatelně (citováno ze strany 5 napadeného rozhodnutí). Namísto toho, aby vyslechla členy žalobcovy rodiny jako svědky a zjistila stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, označila bez dalšího dokazování tato prohlášení za „zcela irelevantní“, a to aniž by uvedla, na základě jakého konkrétního ustanovení zákona o pobytu cizinců, případně zákona o životním a existenčním minimu, tento závěr učinila. Správní orgán je povinen postupovat ve správním řízení v souladu se zásadou legality zakotvenou v § 2 správního řádu. Systematika zákona o životním a existenčním minimu tuto otázku výslovně neupravuje, proto není *a priori* vyloučen takový skutkový stav, kdy rodina sice obývá společně jeden byt, avšak každý jinou místnost a hospodáří odděleně. Správní orgán tak nebyl oprávněn takové doklady paušálně odmítnout. Došlo tím k použití analogie legis v neprospěch účastníka řízení. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.7.2005, čj. 5 Afs 155/2004-82, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že použití analogie legis jako obecné metody výkladu má své meze, přičemž pro aplikaci a interpretaci norem správního práva, a to jak norem hmotného tak i procesního, platí, že užití analogie u nich obecně nepřichází v úvahu. V úvahu by přicházela pouze tam, kde s tím právní úprava výslovně počítá; v takovém případě právní norma zpravidla hovoří o přiměřeném užití určitých ustanovení na blízké či obdobné případy a situace. Dle uvedeného je užití této metody výkladu obecně odmítáno, a připouští-li vůbec doktrína

použití analogie v oboru správního řízení, pak toliko za omezujících podmínek – pouze v omezeném rámci za účelem vyplňování mezer procesní úpravy a dále pouze ve prospěch ochrany práv účastníků správního řízení. K pohovoru se žalobcem správní orgán uvedl: „*Skutečnost, že uvedení rodinní příslušníci jsou společně posuzovanými osobami, byla naopak potvrzena protokolem o výsledku účastníka řízení č. j. OAM-88317-52/DP-2011 ze dne 20. 8. 2014.*“ Takový závěr z obsahu tohoto úkonu nebylo možno učinit, jedná se o zcela nepřezkoumatelnou spekulaci žalované, která vůbec neuvedla, na základě jaké konkrétní odpovědi žalobce ke svému závěru dospěla. Napadené rozhodnutí tak je nezákonné a nepřezkoumatelné i proto, že nesplňuje požadavky na řádné odůvodnění dle § 68 odst. 2, 3 správního řádu.

Dle závěru žalované měl úhrnný měsíční příjem žalobce dosahovat minimálně částky 29.024,- Kč, sestávající z částky 15.744,- [normativních nákladů na bydlení čtyř a více osob podle § 26 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pro posuzovaný případ (*dále jen „zákon o státní sociální podpoře“*)], a částky 13.280,- Kč (součet částek životních minim žalobce a společně posuzovaných osob podle § 3 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu). Úhrnný měsíční příjem žalobce vypočtený z předloženého platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2013 po odečtení záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2013 a vydělený dvanácti měsíci činil částku 24.132,- Kč. Dle správního orgánu tak rozdíl mezi skutečnou a požadovanou částkou činil mínus 4.892,- Kč.

Žalovaný správní orgán dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že „*správní orgán I. stupně provedl nesprávný výpočet, když nezapočítal účastníku řízení daňový bonus ve výši 11 934,- Kč z platebního výměru, avšak i v takovém případě účastník řízení nesplňuje podmínku zákonné výše úhrnného měsíčního příjmu, neboť částka vypočtená z předloženého platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2013 po přičtení daňového bonusu a odečtení záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2013 vydělená dvanácti měsíci, tj. (341 025 + 11 934 - 49 790) /12, činila 25 264,- Kč, což je o 3 759,- Kč méně než částka požadovaná. Provedený nesprávný výpočet tedy neměl vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jelikož úhrnný měsíční příjem účastníka řízení byl nižší než příjem, který byl účastník řízení povinen podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. doložit, dospěl správní orgán I. stupně k závěru zcela v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., že příjem nesplňuje podmínku výše úhrnného měsíčního příjmu uvedeného v § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.*“

Dle žalobce byl však takový výpočet nekorespondující se skutečným stavem věci, a to zejména z toho důvodu, že bytová jednotka č. 1 na adrese ... – na které má žalobce dle doloženého potvrzení o ubytování zajištěné ubytování – je ve vlastnictví otce žalobce, pana T.X.T., trvale bytem ... V této bytové jednotce pak pobývá matka a otec včetně žalobce. Rozporně se závěrem správního orgánu tedy žalobce a celá rodina vynakládají na své bydlení pouze částku za poskytování služeb – elektřina, voda, plyn. Otec žalobce – což tento správnímu orgánu také uvedl v rámci svého účastnického výsledku v průběhu správního řízení dne 20. 8. 2014 – po žalobci jako svém synovi pochopitelně nájemné nevyžaduje. Za takové situace pak doložená výše finančních prostředků k pobytu na území žalobcem (měsíčně 25.624,- Kč) je výše zákonně souladná a vyhovující ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., kdy odpovídá částce 13.280,- Kč jako součtu částek životních minim

účastníka řízení a společně posuzovaných osob podle § 3 odst. 2 a 3 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu.

Žalovaný správní orgán tak dle žalobce do výše měsíčního příjmu, kterou měl za povinnost žalobce předložit, započítal nesprávně a v rozporu se skutečným stavem věci částku 15.744,- Kč, jako částku normativních nákladů na bydlení čtyř a více osob podle § 26 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pro posuzovaný případ, za situace, kdy mají otec, matka a žalobce zajištěné ubytování v jejich osobním vlastnictví – konkrétně otce. Rodina tak prostředky ve výši 15.744,- Kč pochopitelně na své bydlení nevynakládá. Skutečně vynakládanými prostředky na bydlení celé rodiny pak jsou výhradně poplatky za poskytování služeb.

Pokud žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí argumentoval, že žadatel neprokázal skutečnou výši finančních prostředků vynakládaných na bydlení, žalobce poukázal na to, že z dokladu o zajištěném ubytování – který byl žalobcem do spisového materiálu doložen – vyplývá, že ubytovatel je jeho otec, pan T.X.T., z čehož správní orgán měl za povinnost dovodit a především zjistit, že jeho otec je i vlastníkem bytové jednotky na adrese ... (správním orgánem uváděná adresa u žalobce ... je mylná, skutečně žalobce bydlí na adrese ..., s čímž koresponduje také doklad o zajištěném ubytování založený ve spisovém materiálu žalované). Žalobce v tomto směru odkázal i na ust. § 53 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., dále na ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb., kdy dle jeho názoru žalovaný správní orgán nesprávně a nesouladně se skutečným stavem věci určil výši finančních prostředků, kterou měl žalobce za povinnost doložit, a následně žádost nezákonně a nesprávně zamítl. Na podporu svých tvrzení uvedl žalobce jako důkaz výpis z katastru nemovitostí ohledně bytové jednotky č. 1 na adrese ...

Napadené rozhodnutí bylo dle žalobce dále nezákonné také z toho důvodu, že žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí ve zcela nedostatečném rozsahu zkoumal a nesprávně posoudil dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to především v tom kontextu, kdy žalobci bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání již v roce 2006, tento dále pobývá v České republice spolu s celou rodinou. Dle ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb. byl správní orgán při vydávání negativního rozhodnutí povinen zohlednit kritéria tam uvedená. K tomu žaloba uvádí, že žalobce žije na území České republiky již od roku 2006 spolu se svými oběma rodiči - matkou paní L.T.H., otcem T.X.T., a dvěma bratry T.X.T. a T.X.D. Otec je zároveň jeho ubytovatel. Otec i matka pak pobývají na území v rámci nejvyššího pobytového statusu – pobytu trvalého. Žalobce v České republice pobývá již od roku 2006 – kdy si za tuto dobu vytvořil plné ekonomické, sociální i jazykové zázemí, kdy plně ovládá český jazyk – ale má na území České republiky rovněž kompletní rodinné zázemí. Žalobce řádně podniká v rámci živnostenského oprávnění, dosahuje nemalých zisků, nemá žádné nedoplatky u příslušných státních orgánů – OSSZ a VZP. Jako důkaz k tomu žalobce označil výpis z evidence cizinců, týkající se žalobce, založený ve správním spise žalované.

Žalovaná se v napadeném rozhodnutí k této problematice v zásadě omezila pouze na konstatování, že: „Byť se účastník řízení na území České republiky zdržuje nepřetržitě od roku 2006, není tato doba s ohledem na věk účastníka řízení příliš dlouhá k zpretrhání

sociálních vazeb k domovskému státu, účastník řízení navíc neuvádí v odvolání, v čem konkrétně tento zásah spatřuje. Komise se ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. stupně uvedeného na straně 4 napadeného rozhodnutí a zásah do jeho soukromého a rodinného života nepovažuje za nepřiměřený. Je v zájmu České republiky, aby na jejím území pobývali cizinci, kteří mají dostatek finančních prostředků pro svůj pobyt na území a nejsou tak zátěží sociálního systému. Účastník řízení může svou rodinu navštěvovat na základě udělených krátkodobých víz. Současně není ani omezen ve svém právu podat novou žádost o vízum k pobytu nad 90 dnů a následně o povolení k dlouhodobému pobytu.“

Z tohoto sdělení nevyplývalo dle žalobce absolutně žádné hodnocení nastalé situace. Žalovaný správní orgán se ani nepokusil vyhodnotit, jaké dopady bude mít rozhodnutí do jeho rodinného života, ani se nezabýval případnou intenzitou jeho osobních vazeb na území České republiky, případně zachovalostí vazby na domovský stát s ohledem na věk žalobce a na skutečnost, že na území České republiky má kompletní rodinné zázemí. Navíc žalobce zdůraznil, že závěr správního orgánu o tom, že na území by měli pobývat výhradně cizinci, kteří disponují finančními prostředky v dostatečné výši, nekoresponduje se skutečným stavem věci, kdy žalobcem předložená výše měsíčních finančních prostředků – konkrétně ve výši 25.624,- Kč/měsíc – je ve výši dostatečné s ohledem na ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Dle názoru žalobce se tak žalovaný správní orgán s dopadem napadeného rozhodnutí – a tím i zrušením povolení k dlouhodobému pobytu po 9 letech od jeho udělení žalobci – nejen do soukromého a rodinného života, ale i celkovou přiměřeností napadeného rozhodnutí ve vztahu k sociálním, ekonomickým a dalším vazbám na území ČR, v dostatečném rozsahu nevypořádal – ačkoliv byl dle ust. § 174a zák. č. 326/1999 Sb. povinen. Zatížil tak napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

V doplnění žaloby žalobce napadenému rozhodnutí vytýkal, že byt' bylo řízení zahájeno na základě žádosti žalobce a bylo tedy v souladu se zásadou dispozitivnosti správního řízení ovládáno především samotným žalobcem, žalovaný správní orgán po zaslání výzvy k odstranění vad žádosti – na což žalobce relevantně reagoval a odpovídající doklady doložil – a provedeném výslechu se žalobcem dokazování ukončil a vydal napadené rozhodnutí, aniž by žalobce opětovně vyzval k odstranění vad žádosti v souladu s ust. § 45 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb. a poučil ho, že jím doložené doklady ani přes provedený pohovor neprokazují dle správního orgánu dostatečnou výši finančních prostředků ve smyslu ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Jako další žalobní bod pak žalobce v doplnění žaloby uvedl, že ve věci již jednou bylo vydáno žalovanou rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a řízení vráceno dle ust. § 90 odst. 1 písm. b) zák. č. 500/2004 Sb. k novému projednání. V tomto rozhodnutí také žalovaná vyjádřila právní názor, kterým byl správní orgán I. stupně při novém projednání vázán. Správní orgán I. stupně a posléze ani žalovaná pak na tomto základě nebyly oprávněny vydat negativní rozhodnutí ve věci opětovně podpořené jiným ustanovením zákona č. 326/1999 Sb., aniž by odvolací správní orgán takový postup správnímu orgánu předestřel a „autorizoval“. Skutečnost, že v okamžiku vrácení věci k novému projednání byly doložené listinné doklady v žádosti žalobce již neaktuální, nelze klást k tíži žalobce, kdy k prodloužení došlo výhradně na základě nezákonného rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nikoliv ze strany žalobce.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalované v celém

rozsahu zrušil, věc vrátil správnímu orgánu k novému projednání a uložil žalované náhradu nákladů řízení k rukám právního zástupce žalobce.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

K námitce žalobce, že není společně posuzovanou osobou, žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že se s ní v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádala, uvedla, v čem spatřuje irelevanci předloženého čestného prohlášení, a poukázala na konkrétní zákonná ustanovení, konkrétně na § 4 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, na nějž § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. odkazuje. Žalobcem uvedený stav, kdy každý z rodinných příslušníků obývá jednu místnost a hospodaří odděleně, je proto ve vztahu k § 4 odst. 1 písm. d) [pozn. soudu: správně písm. c)] bodu 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, irelevantní, neboť podle § 4 odst. 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, se „*bytem pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností, popřípadě jednotlivá místnost, který podle rozhodnutí stavebního úřadu svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení.*“ Nedošlo tudíž k použití analogie legis, žalovaná pouze v souladu se zákonem správně aplikovala § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

Žalovaná rovněž neshledala rozpor s ustanoveními § 2, 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb. a plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K tomu, že žalobce měl být po provedeném výslechu opětovně vyzván správním orgánem I. stupně k odstranění vad žádosti, žalovaná tvrdila, že ve výzvě k odstranění vad žádosti čj. OAM-88317-31/DP-2011 ze dne 13. 2. 2014 byl žalobce správním orgánem I. stupně dostatečně srozumitelně a konkrétně informován o možnostech prokázání úhrnného měsíčního příjmu, a proto nebyl správní orgán I. stupně povinen žalobce opětovně vyzývat.

Žalobní námitku vázanosti správního orgánu I. stupně názorem žalované žalovaná shledala nedůvodnou a uvedla, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právním názorem žalované a pořizoval podklady pro vydání rozhodnutí v souladu se zákonem, na základě jejich vyhodnocení však dospěl k závěru, že úhrnný měsíční příjem účastníka řízení neodpovídá podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., což je odlišný důvod pro zamítnutí žádosti žalobce, než tomu bylo v původním řízení před správním orgánem I. stupně. Doklady, k jejichž předložení správní orgán I. stupně žalobce vyzýval, byly neaktuální, ale především neprokazovaly, že úhrnný měsíční příjem žalobce odpovídá zákonným podmínkám.

S ohledem na shora uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*) bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

IV.1 Výše úhrnného měsíčního příjmu; společně posuzované osoby

V rozsáhle pojaté námitce žalobce namítal, že správní orgány (v rozporu s § 3 správního řádu) nedostatečně zjistily stav věci a z takto zjištěného stavu nesprávně dovodily, že žalobce nedosahuje zákonem vyžadované výše úhrnného měsíčního příjmu. Žalobce tvrdil, že správní orgány provedly výpočet nekorespondující se skutečným stavem věci, kdy bytová jednotka je ve vlastnictví otce žalobce, tudíž žalobce a celá rodina vynakládají na své bydlení pouze částku za poskytování služeb; rodina tak pochopitelně nevynakládá částku 15.744,- Kč, tj. částku normativních nákladů na bydlení, kterou nesprávně a v rozporu se skutečným stavem započtl správní orgán. Doložená výše finančních prostředků je tak dostačující.

Za dílčí námitku pak lze považovat námitku, že žalobce a jeho rodiče a sourozenci nejsou společně posuzovanými osobami, když obývají oddělené místnosti a samostatně hospodaří. Žalovaná se dle žalobce s touto námitkou vypořádala nedostatečně (neověřila tvrzení členů žalobcovy rodiny kupříkladu jejich výslechem) a nepřezkoumatelně. Navíc žalovaná neuvedla, na základě jakého konkrétního ustanovení zákona závěr o irelevantnosti čestných prohlášení učinila, a to v rozporu s požadavky § 2 správního řádu, tj. zásadou legality. Dle žalobce zákon č. 110/2006 Sb. nevylučuje *a priori* takový skutkový stav, kdy rodina sice obývá společně jeden byt, avšak každý jinou místnost a hospodaří odděleně, a ze strany správního orgánu tak došlo k použití analogie legis v neprospěch účastníka řízení, která však ve správním řízení není přípustná. Konečně žalobce zpochybnil závěr žalované, že protokol o výsledku žalobce potvrdil, že rodinní příslušníci jsou společně posuzovanými osobami, neboť z obsahu tohoto úkonu nebylo možno takový závěr učinit a jednalo se o zcela nepřezkoumatelnou spekulaci žalované, rozpornou s § 68 odst. 2 a 3 správního řádu.

Ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době rozhodování o žádosti stanoví: „*K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě,*

podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.“

Společně posuzovanými osobami jsou tudíž „*rodiče a zletilé děti, pokud tyto děti společně s rodiči užívají byt a nejsou společně posuzovány s jinými osobami podle písmene b) nebo d)*“, přičemž „*[b]ytem se pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností, popřípadě jednotlivá místnost, který podle rozhodnutí stavebního úřadu svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení“* [srov. § 4 odst. 1 písm. c) bod 2 a § 4 odst. 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění účinném v době rozhodování žalované].

Soud námitkám žalobce nepřisvědčil. Předně soud uvádí, že z výše citovaného ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že se proti sobě vždy poměřují dvě cifry: úhrnný měsíční příjem *proti* součtu částek životních minim a nejvyšších normativních nákladů na bydlení, anebo úhrnný měsíční příjem *proti* součtu částek životních minim a částky skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení. Ze správního spisu je přitom patrné, že žalobce během správního řízení nepředložil žádný doklad o nákladech vynakládaných na bydlení (např. nákladech na elektřinu, plyn...) a o tom, že v takovém případě bude správní orgán započítávat částku normativních nákladů na bydlení ve sloupci Praha [§ 2 písm. a) nařízení vlády č. 414/2010 Sb.], byl prokazatelně poučen (viz str. 2 výzvy k odstranění vad žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z 20. 3. 2014, která je součástí spisu). Správní orgány tedy ani neměly jinou možnost než vycházet z výše uvedené částky normativních nákladů a dovodit, že žalobcem doložené příjmy tyto náklady, přičtené k částkám životních minim, nepokryjí. Důkaz výpisem z katastru nemovitostí, jak navrhoval žalobce, soud neprovedl, neboť jej považoval za nadbytečný; jeho provedením by se nijak nezměnil stav, ze kterého soud při svém hodnocení vycházel.

Stejně tak soud sdílel názor žalované ve vztahu k tomu, zda žalobce a jeho rodiče a sourozenci jsou společně posuzovanými osobami. Shora citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců i zákona o životním a existenčním minimu, na něž je odkazováno, jsou koncipována tak, že neponechávají žádný prostor k úvaze žalované. Existují pouze dvě podmínky, které musejí být naplněny, aby zletilá osoba byla společně posuzována se svými rodiči, a to společné užívání bytu a neexistence jiných osob, s nimiž by zletilá osoba byla společně posuzována. Závěr žalované, že předložená čestná prohlášení jsou „zcela irelevantní“, má oporu v zákoně, konkrétně – jak žalovaná v napadeném rozhodnutí sama uvedla – v § 4 odst. 1 písm. c) bodu 2 (definice společně posuzovaných osob) a § 4 odst. 2 (definice bytu) zákona o životním a existenčním minimu. Výkladem § 4 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o životním a existenčním minimu se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 9. 2014, čj. 4 Ads 162/2014-27 (*všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu zde uvedené jsou dostupné na www.nssoud.cz*), kde vycházel z rozsudku NSS ze dne 26. 6. 2008, čj. 3 Ads 74/2005-59, podle něhož: „*[o]kruh společně posuzovaných osob pro účely posuzování stavu hmotné nouze ve smyslu zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, se posuzuje podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu. Podle § 4 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, se posuzují*

společně rodiče a zletilé děti, pokud tyto děti společně s rodiči užívají byt a nejsou společně posuzovány s jinými osobami podle písm. b) nebo d). Podmínka společného uhrazování nákladů na své potřeby tak není u kategorie rodiče a zletilé děti zákonem stanovena a její splnění (nesplnění) je pro účely stanovení, zda rodiče a zletilé děti posuzovat společně či nikoliv, zcela nerozhodné.“ A rovněž z Důvodové zprávy k zákonu o životním a existenčním minimu, ke se uvádí, že „[p]odle dosavadní právní úpravy je podmínkou společného posuzování osob skutečnost, že osoby společně hospodaří ve smyslu § 115 občanského zákoníku. Tuto podmínku mnohdy posuzované osoby popírají. Zákon proto nově stanoví některé kategorie osob, které se posuzují vždy společně bez ohledu na toto vyjádření, se stanovenými výjimkami, které mohou být modifikovány podle potřeby též v jiných právních předpisech využívajících zákona o životním a existenčním minimu ... Dalším okruhem společně posuzovaných osob jsou rodiče a zletilé děti užívající společně byt. Nerozlišuje se, zda jsou děti nezaopatřené nebo ne, podmínkou však ani není prohlášení o společné domácnosti. Společně s rodiči se za těchto okolností neposuzují tyto děti jen tehdy, jsou-li společně posuzovány s jinými osobami, například se svým manželem, popřípadě s druhem.“ V citovaném rozsudku ze dne 18. 9. 2014, čj. 4 Ads 162/2014-27 Nejvyšší správní soud uvedl, že nemá důvod se v nyní projednávané věci odklánět od své dřívější judikatury.

Z citované dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu vychází i zdejší krajský soud při posouzení uvedené námitky žalobce. Nelze proto přisvědčit námitce žalobce, že on a jeho rodinní příslušníci nejsou společně posuzovanými osobami, když obývají oddělené místnosti a samostatně hospodaří.

Žalovaná dle názoru soudu neporušila ani procesní ustanovení §3, § 2 a § 68 správního řádu. Vycházela ze stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když vzala v úvahu ty podklady, které měla k dispozici. Nepoužila jako metodu výkladu analogii legis, nýbrž vycházela z přesného znění zákona. Konečně zdůvodnila, byť stručně, z jakých podkladů vycházela a co ji vedlo k závěru, že žalobce a jeho rodinní příslušníci jsou společně posuzovanými osobami. Nejednalo se o spekulaci, když žalovaná k závěru dospěla na základě protokolu o výslechu žalobce – soud se přesvědčil, že žalobce do protokolu hned dvakrát uvedl, že bydlí spolu s otcem, matkou, dvěma bratry a tetou (str. 4 protokolu).

Ze všech těchto důvodů soud neshledal hlavní ani dílčí námitku žalobce důvodnou.

IV.2 Přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

Žalobce tvrdil, že žalovaná zcela nedostatečně zkoumala a nesprávně posoudila dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, když nezohlednila délku pobytu žalobce na území (již od r. 2006) a další kritéria dle § 174a zákona č. 326/1999 Sb., tj. že si žalobce za dobu pobytu vytvořil na území ČR plné ekonomické, sociální i jazykové zázemí a má zde rovněž kompletní rodinné zázemí (oba rodiče a dva bratry). Žalobce řádně podniká v rámci živnostenského oprávnění, dosahuje nemalých zisků, nemá žádné nedoplatky u příslušných státních orgánů. Z napadeného rozhodnutí nevyplývalo dle žalobce absolutně žádné hodnocení nastalé situace, když se žalovaná ani nepokusila vyhodnotit, jaké dopady bude mít rozhodnutí do rodinného života žalobce, ani se nezabývala případnou intenzitou jeho osobních vazeb na území ČR, příp. zachovalostí vazby na domovský stát.

Navíc žalobce zdůraznil, že v rozporu se závěrem správního orgánu disponuje finančními prostředky v dostatečné výši. Soud se s touto námitkou žalobce neztotožnil.

Z výpisu z evidence cizinců je zřejmé a mezi účastníky o tom není sporu, že má žalobce na území České republiky opakovaně povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání jako OSVČ od 4.1.2005 do 3.1.2006, od 4.1.2006 do 3.1.2008, od 4.1.2008 do 4.1.2010 a naposledy od 5.1.2010 do 4.1.2012.

Správní orgány v souvislosti s posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí vycházejí z délky dosavadního pobytu žalobce na území ČR, ze zjištění, že zde má žalobce oba rodiče a bratry a rovněž ze zjištění, že má žalobce v domovském státě manželku a dceru. Zohlednily, že pobytový status příbuzných žalobce na území ČR není odvislý od jeho vlastního pobytového oprávnění. V odůvodnění rozhodnutí prvostupňový správní orgán uvedl: „*Manželka a dcera žadatele žijí ve Vietnamské soc. republice a žadatel je každoročně navštěvuje, tudíž nemohlo dojít k zpretrhání vazeb s domovským státem žadatele, ve kterém žije jeho manželka a dcera. Neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žadateli bude sice částečným zásahem do soukromého života žadatele, neboť na území České republiky žijí jeho oba rodiče a jeho dva sourozenci, nebude však dle názoru správního orgánu nepřiměřeným důvodům pro neprodloužení dlouhodobého pobytu žadatele, kterým je skutečnost, že žadatel neprokázal, že má dostatek finančních prostředků k zajištění svého pobytu na území České republiky a to i s ohledem na skutečnost, že žadatel má velmi silné rodinné vazby na území domovského státu, kde jak již výše uvedeno žije jeho manželka a dcera. Své rodiče a sourozence pak může žadatel navštěvovat na základě krátkodobých víz, případně si může standardní cestou přes zastupitelský úřad podat společně se svojí manželkou a dcerou žádost o povolení k pobytu v České republice.*“ V doplnění odvolání, datovaném 20. 11. 2014, nesdělil žalobce, v čem jiném by mohl být spatřován zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žádné jiné skutečnosti hodné zvláštního zřetele neuvedl ani při výslechu dne 20. 8. 2014, přičemž protokol o něm je součástí správního spisu.

Ze shora uvedeného vyplývá, že správní orgány zkoumaly a na základě dostatečných podkladů pro rozhodnutí posoudily, že dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce není nepřiměřený. Soud se se závěrem žalované ztotožnil, proto námitku žalobce neshledal důvodnou.

IV.3 Ostatní námitky

Žalobce dále namítal, že žalovaný správní orgán po zaslání výzvy k odstranění vad žádosti – na což žalobce relevantně reagoval a odpovídající doklady doložil – a provedeném výslechu se žalobcem dokazování ukončil a vydal napadené rozhodnutí, aniž by žalobce opětovně vyzval k odstranění vad žádosti v souladu s ust. § 45 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb. a poučil ho, že jím doložené doklady ani přes provedený pohovor neprokazují dle správního orgánu dostatečnou výši finančních prostředků.

K tomu soud uvádí, že sdílí náhled žalované uvedený v jejím vyjádření k žalobě, podle něž „*ve výzvě k odstranění vad žádosti čj. OAM-88317-31/DP-2011 ze dne 13. 2. 2014 byl žalobce správním orgánem I. stupně dostatečně srozumitelně a konkrétně informován*

o možnostech prokázání úhrnného měsíčního příjmu, a proto nebyl správní orgán I. stupně povinen žalobce opětovně vyzývat.“ V této výzvě byl žalobce řádně poučen, které osoby jsou osoby s ním společně posuzované i jakým způsobem se odvozuje výše nutného měsíčního příjmu (srov. str. 2). Nadto považuje zdejší soud za vhodné uvést, že Nejvyšší správní soud se k poučovací povinnosti správních orgánů vyjádřil v rozsudku ze dne 13. 10. 2010, čj. 1 As 51/2010-214, takto: „*Poučovací povinnosti správního orgánu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit [...]. To samozřejmě neznamená, že by stavební úřady o tomto právu poučovat nesměly. Poučovací povinnost správních orgánů však nelze zaměňovat s právem účastníků na poskytování právních rad.*“ I když se v citovaném rozsudku jednalo o řízení stavební, lze závěr tam učiněný aplikovat i na poučení účastníka řízení v řízení o žádosti podle zákona o pobytu cizinců. Lze proto shrnout, že námitka žalobce není důvodná.

Žalobce uvedl, že ve věci již jednou bylo vydáno žalovanou rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a řízení vráceno dle ust. § 90 odst. 1 písm. b) zák. č. 500/2004 Sb. k novému projednání. V tomto rozhodnutí také žalovaná vyjádřila právní názor, kterým byl správní orgán I. stupně při novém projednání vázán. Správní orgán I. stupně a posléze ani žalovaná pak na tomto základě nebyly oprávněny vydat negativní rozhodnutí ve věci opětovně podpořené jiným ustanovením zákona č. 326/1999 Sb., aniž by odvolací správní orgán takový postup správnímu orgánu předeštel a „autorizoval“. Skutečnost, že v okamžiku vrácení věci k novému projednání byly doložené listinné doklady v žádosti žalobce již neaktuální, nelze klást k tíži žalobce, kdy k prodlení došlo výhradně na základě nezákonného rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nikoliv ze strany žalobce.

Soud i v tomto žalobním bodě souhlasí s žalovanou v tom, že je třeba odlišit od sebe obě její rozhodnutí co do důvodů, kdy při vydání druhého rozhodnutí postupoval správní orgán v souladu s právním názorem žalované a se zákonem. Ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zní: „*Jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání.*“ Není možné vykládat toto ustanovení tak, že jakmile je jednou žadatel úspěšný se svým odvoláním, rozhodnutí správního orgánu již nikdy nemůže být bez „posvěcení“ správního orgánu odvolacího vydáno v jeho neprospěch. V nyní projednávané věci bylo první rozhodnutí zrušeno z důvodu rozporu s § 3 správního řádu, kdy správní orgán vycházel pouze ze sdělení zachyceného v úředním záznamu o pobytové kontrole, ačkoliv byl obsah tohoto sdělení později rozporován žalobcem při jeho výslechu (viz str. 5 rozhodnutí z 8. 11. 2013, čj. MV-84506-4/SO/sen-2012, které je součástí správního spisu). Tuto vadu řízení správní orgán I. stupně zhojil. Druhým rozhodnutím byla žádost žalobce zamítnuta pro nesplnění podmínky dosažení výše úhrnného měsíčního příjmu. K námitce neaktuality dokladů, kterou nelze přičítat k tíži žalobce, se soud rovněž ztotožnil se žalovanou. Správní orgán navíc novou výzvou zajistil, aby jeho rozhodnutí bylo v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž správní orgány rozhodují podle skutkového a právního stavu, který tu je v době jejich rozhodování (srov. rozsudek ze

dne 7. 4. 2011, čj. 1 As 24/2011-79). Námitku žalobce proto soud neshledal důvodnou.

V.

Rozhodnutí soudu a náklady řízení

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 31. března 2017

Mgr. Alexandr Krysl,v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová